

[Kaj Andresen.]

og giver kunstakademiet et værdifuldt supplement til uddannelsen af dets elever. Jeg anbefaler derfor at stemme imod disse ændringsforslag fra venstre og de konservative.

I ændringsforslag nr. 198, stillet af venstre, fortsætter partiet sin modstand ved finanslovsforlaget. Behandling mod tilskudene til lærlinges rejse- og opholdsudgifter. Det har vist sig, at behovet for disse tilskud til unge under uddannelse uden for hjemstedet oven i købet er større end oprindeligt beregnet, og jeg anbefaler at stemme imod venstres ændringsforslag.

Til venstres ændringsforslag nr. 619 om bortfald af en bevilling til erhvervelse af en grund i Hammersholt ved Hillerød til opførelse af et statsungdomshjem vil jeg gerne føje en enkelt bemærkning. Modstanden angår vel nok ikke så meget købet af grunden som det påtænkte statsungdomshjem. Må jeg herom sige, at skal vi opnå bedre resultater end hidtil med behandlingen af de stærkt tilpasningsvanskelige unge, er det nødvendigt at skabe særlige behandlingshjem, hvor man med psykiatrisk, psykologisk og pædagogisk indsats, parret med rigtige beskæftigelsesformer, kan sætte ind for at føre så mange som muligt ind i en normal tilværelse og hindre, at vejen i stedet går over ungdomsfængsel til andre former for offentlig indespærring. Jeg finder dette sidste både menneskeligt og økonomisk for dyrt. Til et sådant behandlingshjem er grunden ved Hammersholt erhvervet, ligesom der tænkes opført et tilsvarende hjem ved Malling i Jylland til erstatning for det gamle Bråskovgård. Jeg tror, at disse investeringer er nødvendige og rigtige, og derfor må jeg anbefale at stemme imod venstres ændringsforslag.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre bemærkninger til andre ændringsforslag, men på mit partis vegne anbefale at stemme for ministerens ændringsforslag og stemme imod de af forskellige mindretal stillede ændringsforslag.

Henry Christensen: Da det ærede medlem hr. Damsgaard på grund af sygdom er forhindret i at være til stede i dag, skal jeg på mit partis vegne gøre nogle enkelte bemærkninger ved tillægsbevillingslovsforlagets anden behandling.

Det kunne for så vidt være fristende nok netop på dette tidspunkt at fremsætte nogle kommentarer til den almindelige økonomiske situation, men denne fristelse skal jeg forsøge at modstå. Der er dog et par betragtninger i anledning af det, der fremgår af selve tillægsbevillingslovsforlaget, som det foreligger her ved anden behandling med ændringsforslag, der kan give anledning til nogle kommentarer.

Ved gennemførelsen af finansloven for finansåret 1961-62 afsattes der dengang i alt på de forskellige konti 375 mill. kr. til tillægsbevillinger for året 1961-62, det finansår, som det tillægsbevillingslovsforslag, vi i øjeblikket behandler, omfatter. Af tillægsbevillingslovsforlaget, sådan som det foreligger med ændringsforslag her ved anden behandling, vil man se, hvordan man har forsøgt at efterleve finansloven og arbejde inden for de rammer, som finansloven dengang afstak for tillægsbevillingerne. Det samlede beløb for tillægsbevillinger, som vi her har til behandling, er nu kommet op på 1 145 mill. kr., altså et tal, der står helt, helt i misforhold til det beløb, man i sin tid afsatte. Netop ved at sammenholde disse to tal får man måske et af de klareste udtryk for de områder inden for hele statsfinanssystemet, hvor vi finder det offentliges stærkeste bidrag til den økonomiske misere, som vi i dette hus i øjeblikket bruger mange kræfter til at forsøge at bringe en orden på. Vi må nok slå fast, at der har manglet et par afgørende ting. Der har manglet både overblik og den fornødne viljekraft i en stadig løbende strøm af bevillingsandragender efter bevillingsandragender både fra det ene, det andet og det tredje ministerium til finansministeriet, der alt for godvilligt satte sit stempel på dem og sendte dem videre til finansudvalget.

Går man de enkelte bevillingsandragender igennem, må man erkende, at hvert enkelt af dem isoleret gennemgående er fornuftigt. Der kan være et og andet, vi kan have forskellige meninger om, men det er ikke hovedproblemet. Hovedproblemet er, at hovedparten af alle de bevillinger, regeringen har stillet forslag om, og som bliver behandlet i finansudvalget, er fornuftige isoleret. Det, der er miseren, er bare, at det fornuftige på disse områder ikke kan lade sig gøre alt sammen på én gang, at man